

een langen tijd bij ons houden. Ik geloof ook dat het van dat waschen komt. Wij worden er niet jonger op, ziet gij, deze onze lichamen kunnen niet altijd in denzelfden goeden staat blijven."

Carlien werd eenigzins zachter gestemd, toen jufvrouw Gammidge aldus over haar eigen ouderdom sprak. — „Het is voor u niets, jufvrouw; als eene dame oud wordt, beteekent dat weinig; maar eene arme dienstmeid, die nooit een eigen te huis gehad heeft, wat moet zij beginnen als zij niet meer kan werken?"

„Zoudt gij denken, dat mijn neef het u ooit aan een te huis zou laten ontbreken, zoolang hij zelf leeft?" vroeg jufvrouw Gammidge.

„Wel, inderdaad neen, dat geloof ik niet, hij is zoo veranderd, ik geloof niet dat hij dit ooit doen zou; maar ik zou toch nooit hier willen blijven als ik niets kon doen."

„O zoo! dus uw hoogmoed komt in het spel," zeide jufvrouw Gammidge. „Als gij niet in een huis zoudt willen wonen dat u gegeven wordt, dan verdient gij zonder huis te zijn."

„Ik zou niet gaarne aan iemand op de wereld verpligting hebben," zeide Carlien.

„Dan beklag ik u bepaald," zeide jufvrouw Gammidge. „Weet gij dan niet, Caroline, dat zij die dankbaar en nederig ontvangen, God even goed dienen als zij die met mildheid geven?"

Dit scheen voor Carlien een geheel nieuw gezigtspunt te zijn; maar toen hare vriendin haar verder aantoonde, hoe weinig verschil het zou maken, op welke wijze wij geroepen waren om God te verheerlijken, als wij maar alleen naar zijn roepstem hadden geluisterd, zoo scheen een straal dier heerlijke waarheid haar hart te verlichten. — Gebiedt Hij niet den regen, den dauw en den zonnenschijn om de aarde vruchtbaar te maken? en is er wel eenige verdienste in die gehoorzaamheid gelegen? En beveelt Hij de aarde niet, om ze te ontvangen, en vruchten voort te brengen om hare dankbaarheid te bewijzen? — Dit ging Carliens begrip te boven, totdat jufvrouw Gammidge het haar liet lezen in het zeede hoofdstuk van den brief aan de Hebreërs. — „Gij ziet het is uw plicht om met dankbaarheid te ontvangen. De hoogmoed van een ondankebaar hart gelijkt op doornen en distelen."

Dien eigen avond zeide Philadelphia tot haar neef, dat Caroline wel eenige hulp noodig had, omdat anders hare gezondheid er onder zou kunnen lijden; en dat het zeer nuttig voor haar zijn zou, om een jong meisje onder hare leiding te hebben. En na een naauwkeurig onderzoek en velerlei nasproingen werd er een jong meisje gevonden, dat onder opzigt van Carlien in de huishouding behulpzaam zou zijn; en hoewel zij dikwijls klaagde, dat zij meer last dan gemak van haar had, zoo was jufvrouw Gammidge toch zeer in haar schik, dat haar werk vrij wat verligt werd. — „Het knorren geeft haar reeds verlichting, men kan iemands natuur niet veranderen," zeide Philadelphia dikwijls in zichzelf. — Inderdaad konden een paar vlugge handen zeer goed gebruikt worden; want er was eene groote verandering in de woning van den heer Gammidge gekomen. Het huis bezat nu een klopper; ja wel, een mooijen bronzen klopper, evenwel tot teleurstelling van Carlien, die veel liever een koperen zou gezien hebben, om te kunnen toonen hoe mooi zij dien met puimsteen had weten te onderhouden.

Op den dag der vergadering, waarvan wij in het vorige hoofdstuk gesproken hebben, kweet de heer Gammidge zich zoo goed en zoo geheel en al tot groote tevredenheid van den heer Thanet, dat die heer met hem naar huis terugwandelde, al pratende over het onderwerp van hunne vereeniging. Dokter Hendrie voegde zich bij hen, die zeer blijde scheen te zijn, zijn vroegeren patient in zulk goed gezelschap te vinden. „Mijnheer Gammidge," zeide Thanet, toen hij afscheid nam, „woont die dame, die ik onlangs het genoegen had te zien, bij u in huis?" De heer Gammidge antwoordde toestemmend. „Dan zal het mij zeer aangenaam zijn mijne vrouw eens mede te brengen, ten einde kennis met haar te maken," vervolgde de heer Thanet.

„Ik wenschte wel, dat ik mijne vrouw ook eens bij u kon brengen, zeide dokter Hendrie, „maar zij is altijd lijdend en gaat dus niet uit." — De heer Gammidge knikte toestemmend, hij was het niet met zichzelf eens, of dit aanstaand bezoek hem genoeg deed of niet; maar toen hij met den dokter alleen was, wenschte deze hem geluk, omdat hij den heer Thanet en zijne vrouw onder zijne vrienden zou mogen rekenen. — „Voortreffelijke menschen, godvreezend en trouw," zeide hij, „uwe nicht zal hen van dezelfde denkwijze als hare eigene vinden. Maar, mijn goede heer, gij zult toch zeker eene dame niet willen noodzaken, om tegen uwe deur aan te bonzen, gelijk een hond aan de staldeur doet! Gij moet een klopper hebben, waarlijk gij hebt er een noodig."

„Wel, ik zal er eens naar uitzien," zeide de heer Gammidge glimlagchend.

„Philly," zeide hij na het eten, „de dokter denkt dat wij een klopper noodig hebben."

„Wel zeker, neef Gammidge, dat denkt ook iedereen," zeide jufvrouw Philly."

„Wat, gij ook al?" vroeg hij.

„Ja, voorzeker," antwoordde zij.

„Maar dat hebt gij nooit gezegd," hernam hij, „anders toch hadt gij er reeds sedert lang een gehad."

Op die wijze werd de klopper gekocht, en binnen weinige dagen vast gemaakt ook; en alsof het ongeluk het zoo wilde, (gelijk Carlien aanmerkte) stonden de heer Gammidge met Philadelphia en Carlien buiten de deur om er naar te kijken, toen juist het rijtuigje van den heer Thanet den hoek van den weg om rijdende op het huis afkwam, en hij hen dus op die daad betrapt. Dat eerste bezoek had zeer goede gevolgen; de heer Thanet deed zijn best, om den klopper voor het hart van zijnen nieuwen bekende te vinden; hij vond dien nog bij tijds, en werd voor hem een hoog gewaardeerde vriend en een aangenaam gezelschap, terwijl zijne vrouw en Philadelphia eene naauwere vriendschap sloten, dan anders dikwijls bestaat tusschen twee gevoelige dames, die elkander op het eerste gezigt lief krijgen. Zij hadden echter eene goede reden voor die spoedige gehechtheid: zij stonden op denzelfden grond, hadden dezelfde neigingen, kortom zij waren leden van hetzelfde huishouden, medeërftgenamen van hetzelfde erfdeel, zij hadden deel aan denzelfden doop des Heiligen Geestes, verheugden zich in dezelfde hoop, en de wonderbare vrijmetselarij der christelijke liefde bragt hen op eens tot elkander. De toenemende vertrouwelijkheid was een toenemende zegen voor den heer Gammidge en zijne nicht, maar vooral voor hem, wiens zoo lang gesloten hart er steeds beter op werd, bij iedere wigge die er werd ingedreven. — En de klopper had nu inderdaad ook genoeg te doen. Er kwamen verscheidene bescheiden klopjes van menschen, die naar jufvrouw Gammidge vroegen, om werk, of om eene plaats te krijgen, om soep of om andere zulke belangrijke zaken; en er kwamen ook dubbele klopjes; — daar kwamen de heer Thanet met mevrouw Thanet, en de heer Gould, de predikant, (die langen tijd afgewezen was geworden, als iemand wiens beroep het bedelen medebrengt); daar kwam dokter Hendrie, die altijd eens aan kwam loopen als hij een uurtje over had. Inderdaad het scheen een wonder hoe de heer Gammidge het zoo lang zonder klopper had kunnen stellen, vooral voor hen, die niet wisten, dat hij tot hertoe nooit waardig geweest was om er een te bezitten, en er dus ook geene behoefte aan gehad had. De aanstelling van de kleine meid werd ten laatste, hoewel altijd nog met eenig voorbehoud, door Carlien als een geluk erkend, en inderdaad het was ook zoo, want het leerde haar om zich in geduld en in zachtmoedigheid te oefenen. Zij had nog nooit met eene mindere omgegaan, en de beproevingen die zij met het kleine Keetje had door te staan, toonden haar nu zeer duidelijk, hoe dikwijls zij zelve ook het geduld en de lankmoedigheid van anderen moest op de proef gesteld hebben.

„Wij hebben allen onze gebreken, en zij is nog maar jong, ik moet geduld met haar hebben totdat zij ouder en wijzer wordt," plagt zij te zeggen, na eerst lang en breed over haar meisje geklaagd te hebben, en na door jufvrouw Gammidge getroost, vermaand en in een beter humeur gebracht te zijn; even alsof die goede gedachten bij haarzelve waren opgekomen, en zij nu verlangde die ook de jufvrouw mede te deelen.

Wat Philadelphia betreft, zij ging stil haar weg, in haar hart den Heer lovende en prijzende, niet ontmoedigd als er weer eens een donkere dag bij haar neef opkwam, die al zijne hoop en zelfs zijne wenschen naar den hemel scheen te verduisteren; niet gekrenkt wanneer de gebreken van Carlien de bovenhand weer eens verkregen, en een halven storm in de keuken te weeg bragten, hetgeen aan den scherpen blik van Keetje een zeer ongunstig denkbeeld gaf van die godsdienst, die hare onder-meesteres op andere dagen haar wilde onderwijzen.

„De goddelijke genade regeert;" dit was hare sterkte. „Dagen van strijd voor mij of voor hen kunnen niet eeuwig duren."

En nu, met jufvrouw Gammidge genoeglijk in dit huis gevestigd, met dokter Hendrie, en de heer en mevrouw Thanet, en andere menschen van die soort, als bezoekers of vrienden, met Keetje tot nieuwe oogen en handen voor Carlien, en met een klopper aan de deur, wat blijft er nu nog meer te vertellen over?

Vaarwel dus, lezer. — En als ooit een vogel een strootje in uwe ziel laat vallen, en dit een eilandje vormt, moge het dan even gelukkig voor u uitvallen als voor den heer Gammidge, die daardoor er toe gebracht werd, om zijne goede nicht tot een bezoek uit te noodigen in Het huis zonder klopper.

ANNA.